

да дойде. Но машини знаят, че те ще трае с векове и хилядилетия.

Лъв I посочи кръста на гърдите си.

Това е знакът на любовта. А любовта значи себекъртва, значи творческо дело, значи милост. Само таква дело може да бъде трайно. Кое не е спасено с кръв и кости, а с велика обич към хората и Божиите творения. Върви си, Атила сице мой. Ти само изпълнявай Божиата воля, която дава плодородни води както и страшни наводнения, жегва и суша, брак и светлина... Ти си изпълни целите за което си натоварен. Ти разклати и срина старете. Номето ти не можеш да ^{го} съвладаш. Други ще го направят. След тебе. С човешка милост и радостно творчество...

Атила дълбоко въздъхна. Някаква неясна мисъл заблещука в смутената му съвест. Ирик! Той щеше да извърши това велико дело. Той имаше светлите благи очи на майка си Свинида. Той хранил малките птички зиме, той носеше от лов лишените от майка сърнета. Злите кучета му лизаха ръцете. Той, да той обичаше. Той трябваше да приеме знака на любовта - кръста. С любов да привлече нароците, да им даде мир, свобода, частие. Не. Не. Неговите, на Атила, ръце бяха твърде окървавени. При Катахаунските поля хи реки от кръв оросиха запустялите ниви...

Но той каза не това, което мислеше. Никой не трябваше да знае съкровениите му възжелания. И гласът му прозвуча с закана:

- Да. Ти ме нарече Бич Бохи. Това е вярно. Бич на възмездието в Божиата ръка. Първо трябва да бъде изкоренена покварата и безредното, умразата и нечесаността чак тогава да се почувствува благодатта на истинския мир и на истинската любов. А ти искаш да пощади един покварен загнил свят, дубав на глед, но огавтаре прожден и гнил...

Папата поклати глава.

- Кавах ти вече. Аз не идя от името на този свят. Той е обречен. Той си отива. Той е мъртъв. И нищо не може да го спаси, както нищо не може да спре тленните на един труп. Аз говоря от името на бъдещото всемирно царство, което ще бъде Царство на Духа. Ние няма да управляваме нивни земи и имоти, а душите на хората. В това царство всички ще бъдат братя - в царството на Любовта. Аз идя в името на вечната Истина, която наричае Бог - а тя е само Любов.

Хуанският вихър събори вихри. Тъмните му присвити очи заблестяха.

- Нима ние не върваме в Тенгри - Бога на истината? Ние също ненавиждаме измамата, подлостта, неверността. Поемателят на роменти да ми ги пра- ти убийци - като калък раб - чрез посланици за мир и любов? Кралицата на франките арнаки не уби ли заварените си деца, макар да се кръстеше в нашите църкви и да приемаше причастие от нашите служители? Кой посмя да я изобличи? За любовта не трябва да се говори, а да се проявява.

Лъв I наведе чело, поклати глава и тихо каза: